

Opinions

LES FESTES AL POBLE

Per què han desaparegut totes les festes del poble? Per què?

Aquelles festes populars, aquelles festes religioses... Una d'elles la festa del Sagrat Cor. Quan encara tothom feia de pagès a Santa Eulàlia, com que pel juny era temps de feina i de collites, varen canviar-la al mes de setembre i així, tenint la feina més enllestida, la podíem celebrar més solemnement.

Aquelles festes ens agermanaven, ens intruïen en la fe, ens donaven alegria, ens afinaven els sentiments i ens ajudaven a elevar l'esperit. Van desaparèixer i anem quedant amb les mans plegades i muts. Ningú diu res. Tant és que no es facin; a ningú interessa semblar. Si ens interessen, no ens quedem en un raconet limitant-nos a dir que tot ens ho treuen. Demanem que es continuïn, escrivim opinions al «Ronsana», cartes al Consell Parroquial o parlem-ne als mossos. I seguim forçes a demanar-ho i a ajudar.

El poble queda trist sense festes. Les xerrades dels grans, els xiscles i les rialles dels joves i nanos pels camins i la carretera, que anunciaven festa, s'han tornat un silenci com si alguna cosa es morís. Els joves marxen i els grans ens hem d'accontentar per tota festa, a l'estiu a escoltar el soroll empalagós dels autos per la carretera, i a l'hivern el xiu-xiu del vent, o el cant d'algun mussol de bona fe.

Alguna vegada s'ha dit que en aquelles festes d'abans es feia massa teatre. Les processons, els altars... A mi em sembla que el fer o no fer teatre depèn dels qui hi assisteixen, i aquestes festes nostres sempre eren amb el fi d'homenatjar Déu. I ara què?

Per què no poden tornar a ser-hi aquelles festes al poble? Els temps han canviat, és cert, però pensant-hi una mica, potser trobaríem solucions que s'adaptessin als temps.

C. Durán

VAL LA PENA

La medicina, com totes les ciències, ha anat evolucionant. Aquesta evolució es fa patent quan es veu que hi ha una pila de mal i malalties que, si temps enrera amenaçaven greument a l'home, avui dia no constitueixen ja gran perill. També podem veure aquesta evolució pel fet que hi ha d'altres mals, en els quals si bé actualment no si pot fer res, constantment s'està treballant i investigant.

Un d'aquests problemes o malalties és, no el desconeix pas ningú, el dels nens subnormals o aquells que posseeixen un coeficient mental inferior a la majoria dels altres nens.

Per mirar de curar o de tractar tal com cal aquests nens, s'ha investigat a fons i s'han creat escoles en les quals, sabent exactament el que necessita cadascun, se'ls hi dona o se'ls educa de la manera més adient possible.

És important remarcar que dur els nens subnormals a les escoles per a nens normals constitueix un trauma per als uns i per als altres.

Se'ns ha consultat si les paraules **mandangues** i **melenes**, per cert molt arrelades, són correctes, i també com haviem d'escriure els mots estrangers.

Pel que fa a la primera pregunta, direm que des que els nous conjunts de música moderna han posat de moda els cabells llargs, ben llargs, la paraula **melena** s'usa encara més sovint. I hem de recordar que, en català, es tradueix per **cabellera**. El Diccionari General de la Llengua Catalana defineix aquest mot com el «conjunt dels cabells d'una persona **especialment quan són molt llargs**».

La paraula **mandanga**, també molt corrent en el llenguatge col·loquial, la traduirem per **flema, gansoneria** o **ganseria**, que és l'accepció correcta quan volem significar poca activitat en una cosa, que va amb calma a fer-la o a caminar.

En sentit figurat, estimem que pot ésser substituïda per **romanços, brocs, ciris trencats, andròmines**, etc.

Referent als mots estrangers, la cosa no és massa senzilla. El català, com tots els altres idiomes vius, en el transcurs dels segles, ha hagut d'anar incorporant al seu lèxic paraules d'altres llengües, les quals tant les ciències, les relacions comercials, les arts com el mateix poble han anat introduïnt i acceptant de mica en mica.

Així, del francès i de l'anglès, per exemple, n'hem acceptades moltes. Algunes d'elles, tal com s'escriuen en llur idioma original. La majoria, però, les hem admeses tot transcrivint-les a les nostres normes ortogràfiques.

Tenim, per exemple, del francès, entre d'altres, adaptades a la nostra gramàtica: **aniset, biberó, bidó, bombó, carilló, catxet, claca, clixé, boulevard, control, cursa, fricandó, grip, tirabuixó** i **xef**.

En canvi, escriurem igual que en francès: **carnet, debut, menú**, etc.

De l'anglès, hem acceptat, per exemple: **colcrem, crol, dandi, esport, futbol, gol, enterviu, jersei, joquei, líder, sandvitx, tenis, tiquet** i **miting**.

Són incorporades al diccionari, escrites igual que en anglès, entre d'altres: **bar, clown, club, cocktail, golf, water** i **whisky**.

Per tant, no hi ha regles fixes. Admetre un mot foraster, en una grafia o altra, deu ésser cosa del criteri que s'imposa dins el si de l'Institut d'Estudis Catalans a l'hora de decidir-se per una forma o altra.

M.

Aquí a Sta. Eulàlia s'ha format una Junta per tal de materialitzar aquesta ajuda que hem dit que aquests nens necessiten; és a dir, es facilita l'ajuda educativa al nen: material i econòmic, si cal, a la família.

Cal, doncs, que cadascun de nosaltres prenguem consciència d'aquesta necessitat i que col·laborem fins al màxim dins les nostres possibilitats.

C. E.

«Déu vos guard»!

Santa Eulàlia de Ronsana!

Transcorregudes les primeres setmanes d'aprenentatge, en la, diguem-ne novella professió, la nova família telefònica de Sta. Eulàlia de Ronsana adreça a tots els seus vilatans el primer «Déu vos guard!».

És un «Déu vos guard» ple d'optimisme i oferiment. D'optimisme, perquè ja som aquí (car pressentim que ens esperàveu) i d'ofertament, doncs estem per a servir-vos tan bé com sapiguem, ben de grat i plenament.

I és un «Déu vos guard» ple de reconeixement per la vostra comprensió. Una comprensió que hem copsat mantes voltes aletejar a través dels fils telefònics quan acceptant amb paciència les nostres deficiències i divagacions, fins i tot ens heu estimulat amb cortesia i benevolença en el compliment del nostre treball ple d'inquietuds i angoixes dels primers dies. Per aquesta vostra deferència i comprensió us en remerciem.

Tots deveu saber que estem i ens teniu a la vostra disposició tots els dies sense descans per part de la Central i que fins en les hores del descans nocturn, estem com uns sentinelles sempre alerta i atents per a servir-vos en les necessitats i urgències quan el cas es presenti.

Sabeu també que amb nosaltres col·labora la M.ª Antònia Batlles i Guiu de Bigues; aquesta joveneta que per la seva aptitud i amabilitat professionals, s'ha captat la simpatia del públic que necessita del seu servei.

Creiem que ens coneixem i competrem ja una mica. N'és una prova ben palesa el fet que, quan el nostre pare deixava aquest món per anar a la casa del Pare, no ens trobàrem gens sols. Les escasses coneixences fetes en els breus dies de convivència entre vosaltres juntament amb tots els veïns, féreu acte de presència en els actes exequials i de pregària; interpretant nosaltres que representaven a tot Santa Eulàlia que s'unia al nostre dolor. Per tot el que féreu: moltes gràcies!!!

Ens han dit que Sta. Eulàlia és un poble molt acollidor. Doncs bé; nosaltres desitgem ésser acollits per tots vosaltres. Volem formar part de la vostra comunitat parroquial tant quant ens ho permeti la nostra activitat professional.

I volem que ens considereu membres de la família social del vostre poble. Volem identificar-nos amb tots vosaltres i viure conjuntament els mateixos problemes i aspiracions per tal de lograr que el futur cristià, social i cultural, assoleixi el màxim d'esplendor.

L'Encarregada de la Telefònica
Misericòrdia Travesa d'Arbós

Sta. Eulàlia de Ronsana, Octubre 1972